

עין משפט
נר מצוה

נה:

האיש מקדש פרק שני קידושין

מסורת הש"ס

קסאבגד הרוחטמיי
פיו מהל פסלי
הקוששן הליח:
קסא י מיי פיו מהל
מעשר טי הלוני:

מוסף רש"י

תתי בה. לטון מרתו כמו
נת מילא דתם ע"י (טו):
לומר משין ומחשב ליעת
טעמו של דבר (טוויבן יו. טו.)

מוסף תוספות

א. שלא בזמנו התיר
שלוש חוץ הראש.
ב. כדאיא בפיסחיים פ'
האשה גבי שבת וכו'
מה אמר לו (דף פט.)
ס. ג. דהיה ספקא
ומשום תקוני גברא וכו'
שסתן דאית ליה כפי
התירכותו (בבאיים עה.)
יטב"א. ה. כדאיא
בבבאיים בליל כל התיר
(דף עא.) חוץ הראש:
והיה צריך לחוק לאוקמי
כבוד לספלין דמלכותא
שסתן דאית ליה כפי
בבבאיים הא אקרבא
דמניי בבבאיים עסקין.
יטב"א. ו. ואח"כ הריא
וחו להתרה. ירושלמי
ג. ומפשי ירושלמי
דבבאיים וכו'. תוס'
הראש. ועיי' מהרש"א
בבבאיים. ו. ותי' הריא
הכא ע"כ רבן הוי. תוס'
הראש. ט. כשנתיבתי
דריי' רבנן. חוץ הראש.

מתנוחיה ומתנת של שלמים דלמתי טעוין שמי מתמוט) וככו
ומעשר מתנה אחת) ולא ליכול להקריב אלא לריך להמתין עד
שיתמוטם ולא לנה לנהך שימתין לה עד שיתמוטם ואז יאמר אם
שלמים תהא מחולל על מעות הללו דנהי קדשים קלים מחוללים
היינו כל זמן שהם תמימים משום
דמשמע ליה לרבי אשעיף הא דקמי
זכרים עולות ונקבות זכמי שלמים היו
מיד שמאל הבהמה מזי למיעבד הכי
בלא המתנה עד שיתמוטם:
דמייתי נמי תורה. וא"ת ואמאי
לריך להניח בהמה
אחרת לתודה בלמתי ענמה שיעשה
זכמי שלמים יתנה ויאמר אם אינה
שלמים תהא תודה ותי משום המתנות
הוו שזין ותי משום דלא שזי נאכליתן
שלמים נאכלים לשני ימים ולינה
אחד) ומודה ליוס ולינה) ואין מביאין
קדשים נאכלים לשני ימים ולינה
קסבר דמביאין מדקמי נקמון ספק
שלמים נאכלים לשני ימים ולינה)
נאכל אלא ליוס ולינה) ושלמים נאכלים
לני ימים ולינה אלא לא חייש מן
האכילה ו"ל משום דמודה בעי להם
וא"ת לייטי להם ויתנה אם היא
מודה הרי למתה ולא היא שלמים
תהא הלהם נדבה הא אין להם נא
נדבה ומוליך בעורה הוא כדאמרין
בפרק התודה (מנחות דף ט:):
ורילמא אומר הווא. ואם תאמר
יתנה בלמתי של שלמים
דלא שזי נקבות זכמי ותי משום סמיכה
שלמים טעוין סמיכה ואשם אין

סמי כה ר' יוחנן. כהא דרבי אשעיף: וכי אומרים לו לאדם
כו'. דכל בהמות מזבח אסור לחללה במיתה שנאמר) אם כבהמה
העמאה ופדה בערבך ואמר מר (מנחות דף קא.) כצעלי מומין שנפדו
הכתוב מדבר יכול ויפדו על מום עובר כי זה שנה למלך ולמזב
בדמיה נאמר לו עמוד ומטא לחללה
מזי בשביל שחזרה לתקן הקרבנה
של כהמה זו: אלא אמר רבי יוחנן.
הא דקמי זכרים עולות לא היא ולא
דמיה קריבין בעורה מיתה אלא
ממתיך לה עד שיתמוט מום קניע
ויהא מותר לחללה ומייתי שמי בהמות
חדא לעולה וחדא לשלמים ומתנה
אם זו עולה תהא זו עולה תחיה
ומתנה שלמי נדבה ואם זו שלמים
תהא זו שלמים תחיה ומתנה
עולת נדבה: דמייתי נמי אסרה.
ומתנה: ודילמא אשם הוא. וליכא
למיתר דמייתי נמי אשם דלין אשם
כא נדבה: ומטי אשם כן שמי שנים.
דאשם גזילות) ומלעיל) וסמיכה
מרופא) כתיב בהן איל והאי מתני'
דאשמה כן שנה וליכא לפסוקי באשם:
ודילמא אשם נזיר או אשם מלועז.
דכתיב כהו ככש: כומנו. כל זמן
שהוא רחוק לפסח: שלא כומנו.
עבר ומנו: שלמים הוא. והא מייתי
שלמים: למאי הלכא. מירוצא הוא
כלומר למאי הלכא אחתי לפסוקיהו
בבבאיים הווא מקריבה מטתא: מטתא סלקא דעפך. דילמא לאו מטתא
היא והיכי קריבה) ותנאי נמי ליכא דמטתא לא קריבה נדבה:
כמטתא כומפא לניפה והיא מטתא מאיליה. כתיב מטתא שאינה
ראיה ליקרב כגון חמש מטתות דאלו למיתה (תמורה דף טו.). לכיפה.
לאו דוקא או שמא כיפה היתה מתוקנת לך: והיא מספ. שאין מתנין
לה מונוט) אין לוקחין) בהמות כמעות מעשר שני. חוק לירושלים
דכתיב (דברים יד) וזרת הכסף בידך ועוד שמא תחכים בטוית הדרך:
בשוגג

ואוכלן נחומת כבוד ומעשר שאין נשחטין באיטלי ואין נקטין
בליתרא) מטתא כה שנספ. היא דכתיב (ויקרא ה) וקנה מן
האלן כשנה וכל לטכנה (בן שנה) זבת שנחת) היא: ואישחכה כה שמי
שנים. ובהמה דמתנייתן כבת שמי שנים עסקין: עו כה שנספ
למטתא. לישנא דקרא (במדבר טו) לקימנא כעמלא נקט כלומר אם כה
שמה היא מקריבה מטתא: מטתא סלקא דעפך. דילמא לאו מטתא
היא והיכי קריבה) ותנאי נמי ליכא דמטתא לא קריבה נדבה:
כמטתא כומפא לניפה והיא מטתא מאיליה. כתיב מטתא שאינה
ראיה ליקרב כגון חמש מטתות דאלו למיתה (תמורה דף טו.). לכיפה.
לאו דוקא או שמא כיפה היתה מתוקנת לך: והיא מספ. שאין מתנין
לה מונוט) אין לוקחין) בהמות כמעות מעשר שני. חוק לירושלים
דכתיב (דברים יד) וזרת הכסף בידך ועוד שמא תחכים בטוית הדרך:
בשוגג

תתי בה ר' יוחנן וכי אומרים לו לאדם
עמוד וחטא בשביל שתזכה אלא א"ר יוחנן
"ממתין לה עד שתומם ומייתי שתי בהמות
ומתנה אומר מר זכרים עולות דילמא תודה
היא דמייתי נמי תודה והא בעיא לחם
דמייתי נמי לחם ודילמא אשם הוא אשם
בן שתי שנים וואישחכה) בן שנה ודילמא
אשם מצורע הוא אשם נזיר הוא לא שכיתי
ודילמא פסח הוא פסח בזמנו מודה זהירי
וכה"א ואלא בזמנו שלמים הוא ודילמא בכור
ומעשר יהנו) למאי הילכתא למיכליהו
בזמון יהנו נמי בזמון מחאבלי אכור מר
נקבות זכמי שלמים דילמא תודה היא
דמייתי תודה והא בעינן לחם דמייתי נמי
לחם ודילמא הטאת היא הטאת בת שנתה
ואישחכה) בת שתי שנים ודילמא הטאת
שעברה שנתה לא שכיה אישחכה בת
שנתה מאי תניא חנניא בן חכניא אומר
עו בת שנתה לחטאת לחטאת סלקא
דעתך אלא אומר אביי כהטאת) כונסה
לכיפה והיא מתה מאליה) תנו רבנן
אין לוקחים בהמה כמעות מעשר שני
ואם

ועולין נחומת כבוד ומעשר שאין נשחטין באיטלי ואין נקטין
בליתרא) מטתא כה שנספ. היא דכתיב (ויקרא ה) וקנה מן
האלן כשנה וכל לטכנה (בן שנה) זבת שנחת) היא: ואישחכה כה שמי
שנים. ובהמה דמתנייתן כבת שמי שנים עסקין: עו כה שנספ
למטתא. לישנא דקרא (במדבר טו) לקימנא כעמלא נקט כלומר אם כה
שמה היא מקריבה מטתא: מטתא סלקא דעפך. דילמא לאו מטתא
היא והיכי קריבה) ותנאי נמי ליכא דמטתא לא קריבה נדבה:
כמטתא כומפא לניפה והיא מטתא מאיליה. כתיב מטתא שאינה
ראיה ליקרב כגון חמש מטתות דאלו למיתה (תמורה דף טו.). לכיפה.
לאו דוקא או שמא כיפה היתה מתוקנת לך: והיא מספ. שאין מתנין
לה מונוט) אין לוקחין) בהמות כמעות מעשר שני. חוק לירושלים
דכתיב (דברים יד) וזרת הכסף בידך ועוד שמא תחכים בטוית הדרך:
בשוגג

ועולין נחומת כבוד ומעשר שאין נשחטין באיטלי ואין נקטין
בליתרא) מטתא כה שנספ. היא דכתיב (ויקרא ה) וקנה מן
האלן כשנה וכל לטכנה (בן שנה) זבת שנחת) היא: ואישחכה כה שמי
שנים. ובהמה דמתנייתן כבת שמי שנים עסקין: עו כה שנספ
למטתא. לישנא דקרא (במדבר טו) לקימנא כעמלא נקט כלומר אם כה
שמה היא מקריבה מטתא: מטתא סלקא דעפך. דילמא לאו מטתא
היא והיכי קריבה) ותנאי נמי ליכא דמטתא לא קריבה נדבה:
כמטתא כומפא לניפה והיא מטתא מאיליה. כתיב מטתא שאינה
ראיה ליקרב כגון חמש מטתות דאלו למיתה (תמורה דף טו.). לכיפה.
לאו דוקא או שמא כיפה היתה מתוקנת לך: והיא מספ. שאין מתנין
לה מונוט) אין לוקחין) בהמות כמעות מעשר שני. חוק לירושלים
דכתיב (דברים יד) וזרת הכסף בידך ועוד שמא תחכים בטוית הדרך:
בשוגג

הנהגות הר"ב

(א) נמי למאי הלכא. כ"ב
עין בבבאיים דף ט ע"א
ל"ג:

הנהגות מהר"ב

רנשבורג

א) נמי למאי הלכא שלמים
היא. כ"ב ע"י תוס'
השכ"ה והרשב"א: